

γαλλιτέρα κατὰ τὴν Ἀνατολὴν προπαγάνδῃ τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν θὰ πρὸς μέλουν τοῦτο καὶ θὰ ἐσπεύδον παντὶ τρόπῳ νὰ πληρώσωσι τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἀνάγκην. Ἀφοῦ δ' ἡ κυβέρνησις δὲν προβαίνει εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἀποφασίζει μίαν τῶν παρ' ἡμῖν τραπεζῶν νὰ κόπῃ κατ' ἔτος ποσὸν τι χρυσῶν νομισμάτων ἐξ οὗ οὐ μόνον δὲν ἤθελεν αὕτη ζημιωθῇ ἀλλὰ καὶ θὰ ἀπελάμβανε μικρὸν κέρδος.

Ἡ Ἑλλὰς ὡς εἰσφαίνεται ἐν τῷ ἄνω πινάκι ἐκοῦεν ἀπαξ μέχρι τοῦδε χρυσὰ νομίσματα ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἐνῶ τὸ μικροσκοπικὸν δουράκιον τοῦ Μοναχοῦ ἐκοῦσε κατὰ τὰ 1878 καὶ 1879 χρυσὰ εἰκοσάφραγκα ἀξίας δύο ἑκατομμυρίων φράγκων, καὶ οὕτω συμβαίνει ὥστε ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ μεταξὺ τῶν εἰκοσαφράγκων τῶν μεγάλων κρατῶν νὰ ἀπαντῶνται συχνότερα εἰκοσάφραγκα τοῦ Μοναχοῦ ἢ εἰκοσάδραχμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου, διότι καὶ τὰ ὀλίγα κοπέντα φυλάττονται κακλειμένα ἐν τῷ ἀποθεματικῷ τῆς ἐθνικῆς τραπεζῆς.

Τελευταίως ἡ Ἑλλὰς διὰ συμβάσεως ὑπογράφει τὴν 20 Δεκεμβρίου 1881 πρὸς τὸν ἐν Παρίσις οἴκου Oeschger Mesdach et Cie εἰς συμφωνίαν περὶ ἐκτυπώσεως νέων χαλκῶν νομισμάτων. Τὰ νομίσματα ταῦτα θὰ ἦναι ὁμοίως σφραγίδος τῆς καὶ διὰ τὰ ἐν κυκλοφορίᾳ ἐκτυπωθέντα πρὶν 1878 καὶ θὰ ἀνέρχωνται εἰς

160,000	κομμάτια τῶν 10 λεπτῶν ἀξίας	Δρ. 1,600,000
144,000	» τῶν 5 » »	» 720,000
τὸ ὅλον 304,000	» »	Δρ. 2,320,000

Ἡ ἐκτύπωσις ἤρξατο ἤδη ἐν τῷ νομισματοκοπείῳ τῶν Παρισίων θὰ διαρκέσῃ δὲ δώδεκα μῆνας καὶ τὰ νέα νομίσματα θὰ ἀποσταλῶσιν ἐνταῦθα εἰς 23 ἀποστολάς.

Διαικισθῇ οὖν ἡ Ἑλλὰς νὰ κόπῃ συμπληρωτικὰ ἀργυρὰ νομίσματα ἀξίας Δρ. 3,100,000 εἰς προγγύλους ἀριθμοὺς, τὸ μὲν ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τοῦ 1879 κατὰ 222000, τὸ δὲ ἕνεκα τῆς προσαρτήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν ὧν ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς τριακοσίαις περὶπου χιλιάδας. Ἐλπίζομεν δ' ὅτι ἡ ἐκκοπὴ αὕτη ταχέως θὰ διαταχθῇ.

Μ. Π. Λάμπρος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΨΙΤΤΑΚΟΥ

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 17 Μαρτίου 1771 τριμερὲς καταιγὶς ἐκ τῶν συχνωτάτων κατὰ τὰς βορείους θαλάσσας ἔρριψε τὸν Ἀιγύριον, βρίκιον ἀγγλικὸν δώδεκα πυροβόλων ἐπὶ ἀγνώστου βράχου τὸν ὅποιον δὲν ἠδύναντο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἕνεκα τοῦ σκότους.

Ὁ Ἀτρομήτος ἦτο ἐν τῶν τεσσάρων πλοίων τῶν ἀποσταλέντων πρὸς ἔρευναν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀντιναυάρχου Ἰακώβου Κούκ.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ ἐνδοξὸς θαλασσοπόρος εἶχεν ἤδη ἀνακαλύψει μέρος τῶν Αὐστράλιων νήσων, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Μεγάλης Βρετανίας Γεώργιος Α' ἔχαιρεν ἐκ τῶν προτέρων ἐπὶ ταῖς νέαις γεωγραφικαῖς κατὰ κτήσεις τοῦ νοήμονος καὶ πιστοῦ αὐτοῦ ὑπηκόου.

Ἡ τρικυμία εἶχεν ἀποχωρίσει τὸ πλοῖον τοῦ ὁποίου ἐπέδραμεν ὁ ἀντιναύαρχος ἀπὸ τῶν ἄλλων πλοίων καὶ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Κούκ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ὅτι εὗρέθη ἀπέναντι μικρᾷ ἀνθηρᾷ νήσου, ἥτις δὲν ἦτο σημειωμένη ἐν τῷ ναυτικῷ του χάρτη καὶ ἡ ὁποία ἔχουσα περιφέρειαν ἐν ὅλῳ 300 τετραγωνικῶν μέτρων, ἔκειτο δέκα πέντε μίλια βορειοανατολικῶς τῆς Μελβούρν.

Ὅπως δὴποτε ὁ Κούκ ὑπέθεσεν ὅτι ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος νῆσος ἦτο ἀκατοίκητος καὶ διὰ τὰ βεβαιωθῆ διέταξε τακτικὴν ἔρευναν εἰς τὸ ἀκκαλιέργητον καὶ θασιῶδες αὐτῆς ἐσωτερικόν.

Οὐδὲν ἔχνος ἰθαγενῶν ἢ ἀγρίων ζῶον ἀνεῖρον οἱ ναῦται τοῦ Ἀτρομήτου, μόνον παρείαν πολυχρόμιον πτηνῶν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ψιττακῶν. Οἱ μόνοι οὗτοι νησιῶται οἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν ἐν τῇ νήσῳ δημοκρατικὴν ἐθιμώθησαν ἐν ποικίλῃ καὶ κακοήχῳ γλώσσῃ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐπιδρομέων.

Ἀλλὰ μάτην ἐστέναζον πάντα ἀντίστασις ἦτο ἀνωρελῆς καὶ ὑπὸ συνεχῇ πυροβολισμῶν οἱ πτερωτοὶ κάττοι τοῦ περθένου αὐτοῦ τόπου μετέβησαν ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὁ Κούκ ἀφίκετο καὶ ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν σφαγὴν, ἥτις ὁμως ἦτο ἀναγκαστικὴ ὡς ἐκ τῆς ἐλασινότητος εἰς τὴν εὐρίσκατο ἡ προμήθεια τῶν ζωοτροφῶν των. Ὅλη ἡ ἀποικία ἐμαδῆθη καὶ ἐψήθη καὶ βοηθείας τῆς φαντασίας οἱ ναῦται μὲς ἐνόμιζον ὅτι ἔτρωγον περιστερὰς ἢ οὐσιανούς.

Ὁ ἀντιναύαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἀπηξίωσαν τὰ τιμήτωσι τοὺς ψιττακοὺς, καὶ πάντες καθήμενοι ἐπὶ τῆς γλῆς καὶ ἔχοντες πρὸ αὐτῶν βρέλιον βουβίου κατεδρόχθιζον τὰ κρέατα τῶν δυστυχῶν πτηνῶν.

Ἐν τοσούτῳ τὸ βρίκιον ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν πλοῦν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο εὖθις. Εὐθὺς δ' ἐδόθη ἡ διαταγὴ τοῦ ἀπόπλου.

Ὅτε ἐγέρθησαν, ὁ Κούκ εὗρεν ὑπὸ τὸν πῆλόν του ὀρχιότατον ψιττακὸν στακτοχρῶν καὶ ἐρυθρὸν, ὅστις μόνος αὐτὸς διέφυγε τὴν σφαγὴν.

Ὁ ἀντιναύαρχος ἔλαβεν αὐτὸν καὶ παρετήρησεν ὅτι ἦτο νεώτατος ἐπὶ τῆς δ' αὐτῷ ἡ ἰδέα νὰ τὸν φέρῃ εἰς Λιβερπούλ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀνακαλύψεώς του καὶ νὰ τὸν προσφέρῃ ὡς δῶρον εἰς τὴν Μιλκίδην Σουρσίλλ τὴν σύζυγον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

Ἐχρίσθη λοιπὸν ἡ ζωὴ εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ὄρφανόν καὶ ὥρως τι-

νός ἀργότερον εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ Ἀτρομήτου, ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου τοῦ ἀντιναυάρχου, ἔστις ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ χάρτου του τὸ ὄνομα ὅπερ ἔδωκεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον, καλέσας αὐτὴν νῆσον τῶν ψιττακῶν (Parrots island).

Μετὰ πέντε μῆνας ὁ Ἰάκωβος Κούκ ἀπεβιβάζετο εἰς Λιβερπούλ.

Ἡ πόλις εὐρίσκειτο ἐν ἑορτῇ καὶ λέμβοι ἤρχοντο πρὸς προὔπαντησιν τοῦ ἐνδόξου ναυτίλου.

Ὁ Κούκ ἐπλησίαζεν ἤδη ἐπιβαίνων τιμητικῆς λέμβου τὴν παραλίαν, ὅτε αἴφνης ἠκούσθη ἐκ τῶν κυμάτων φωνὴ κράζουσα

— Βοήθει! βοήθει!

Ἐπῆλθε στιγμὴ φόβου καὶ ἐκπλήξεως.

Βεβηλῶς ἄνθρωπος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἄνθρωπος ἐπνίγετο.

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν θάλασσαν. . .

Καὶ εἶδον τὸν δυστυχῆ ψιττακὸν κρυγάζοντα πάντοτε ἀλλὰ μὲ ἐξησθενημένην πλέον φωνήν.

Βοήθει! . . .

Ὁ Κούκ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του ἐφ' οὗ ὁ ψιττακὸς ἀναρριχήθη καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὸν κύριόν του καταβεβρεγμένος καὶ κρυολογημένος.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Κούκ διὰ τὸ δειγμα αὐτὸ τῆς νοημοσύνης τοῦ πτηνοῦ του τὸ ὁποῖον ἐνεθυμήθη χωρὶς νὰ διδῇ τὴν λέξιν τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ναῦται εὐρισκόμενοι ἐν κινδύνῳ, τῷ ἐπιδαψίλευσε παλλὰς περιποιήσεις ἵνα μὴ τὸ ἀκούσιον λουτρὸν τῷ ἐπιφέρῃ κακὰ ἐπακόλουθα.

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν ὁ ἥρως μας παρουσιάσθη ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὀμηγύρεως καὶ διδασχθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἠθρῶσεν ἀλλὰ διὰ φωνῆς κατὰ τι ἐρρίνου τὸ ὄνομα τῆς Μιλαΐδης Σουρσίλλ ἥτις ἐδέχθη αὐτὸν ὡς πολύτιμον δῶρον καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν περιποιῇται ἐξόχως.

Ἡ Μιλαΐδη ἐτήρησε τὸν λόγον τῆς καὶ πολὺν ἔτι μετὰ τὸν θάνατόν της χρόνον δὲν ὑπῆρχε καθ' ὅλον τὸ βασιλείον, οὐδ' ἐν τοῖς βασιλικαῖς πτηνοτροφείοις τοῦ Βίνδσορ ψιττακὸς πολυμυθέστερος καὶ ἐξυπνότερος. Πάντες δὲ τὸν ἐθώπευον.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τῷ ἔδιδε γλυκίσματα.

Ἐφώναζε μὲ τόσῃ χάριν, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! Ἡ βασίλισσα Βικτωρία τὸν ἐφόρτονε διὰ σακχαρωτῶν· οὐδεὶς δὲ ἀπήγγελλε μὲ μεγαλητέραν λεπτότητα, Ζήτω ἡ βασίλισσα! Καὶ ὁ λόρδος δῆμαρχος ἔστις ἐγνώριζε πόσον ὠραῖα ἔφαλλε τὸν βασιλικὸν ὕμνον ὑπεστήριζεν ὅτι ἂν δὲν ἀνῆλθεν εἰς τὴν εὐγενῆ γενεὰν τῶν ψιττακῶν τὸ πτηνὸν αὐτὸ ἤθελέ τις τὸ ἐκλάβει ὡς τὸν πιστότερον τῶν δημορχικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἄστεος.

Παρήλθε πολὺς χρόνος! Καὶ ὁ δυστυχὴς ψιττακὸς μεταλλάξας κυρίου,

ακτήντησεν ἀπὸ Ἀγγλοῦ ὑπηκόου Γάλλος καὶ ἀπὸ πολίτου τοῦ Ἀστεὸς κάτοικος τῶν κλεινῶν Παρισίων.

Ἡ σκηνὴ μεταφέρεται εἰς τὰ περὶ τοὺς Παρισίους ὀχυρώματα ἐν οἷκῳ καταληφθεῖσῃ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τῆς Κοινότητος οἵτινες ὑπὸ τὰ ἀνεγερθέντα ὀδοφράγματα προφυλλάττονται κατὰ τῶν ἐκ Βερσαλλιῶν ἐπερχομένων στρατιωτῶν.

Ἡσύχατεν ὀλίγον ὁ πυροβολισμὸς καὶ ἀπαίσιτοι οἱ στρατιῶται τοῦ Δήμου πίνουσιν ἀροσφητὶ τὸν οἶνον τῆς καταληφθεῖσης οἰκίας.

Τὰ ποτήρια κενοῦνται καὶ πάλιν πληροῦνται. Μετὰ τὸ δεύτερον ἐπέρχεται τρίτον ὅπερ ἀκολουθεῖ τέταρτον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὑδροὶς δὲ καὶ βλασφημίαι σείουσι τὴν ὀροφήν.

— Goddem, ἐφώνησε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ψιττακὸς μας, ὅστις δὲν ἠδύνετο νὰ λησμονήσῃ τὰ ἀγγλικὰ του.

— Βρὲ τὸ διάβολο, εἶπεν ὁ λοχίας στρεφόμενος καὶ δεικνύων αὐτὸν εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ κύτταξέ τον πῶς θυμόνει. . .

Ἐξεκρέμασε τὸν κλωθὸν καὶ τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἔλαβε δίπυρον, τὸ ἐνέδαψεν εἰς τὸν οἶνον καὶ τὸ περυσίασεν εἰς τὸν ψιττακόν, ὅστις ἐπειδὴ ἀπὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρων δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε προσεπάθησε νὰ τὸ λάβῃ.

— Σιγά, σιγά! εἶπεν ὁ λοχίας ἀποσύρων τὴν χεῖρα, θὰ σοῦ τὸ δώσω, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον νὰ φωνάξῃς μαζὺ μας· Ζήτω.

Καὶ οἱ πολιτοφύλακες ἐνεθάρρουν τὸν λοχίον ὅστις ἐφώνει·

— Φώναξε λοιπὸν, βρωμοποῦλι, ἢ σὲ πνίγω.

Μόλις ἐτελείωσε καὶ ἠκούσθη δεινὸς πυροβολισμὸς καὶ τὰ ὀβούζια ἤρχισαν νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῶν πέριξ.

— Διάβολε τί τρέχει. . . ἔφθικαν λοιπὸν οἱ Βερσαλλιανοί; Καὶ ἐγερθεῖς ἔταξε νὰ τοποθετήσῃ τοὺς ἄνδρας του εἰς τὸ ὀδοφράγμα, πέραν τοῦ ὁποίου μεθ' ὅλον τὸν καπνὸν διακρίνοντο ἤδη οἱ τκατικοὶ στρατιῶται.

Ὁ ψιττακὸς ἔμεινε μόνος ἐν τῷ κλωθῷ του ἐπὶ τραπέζης πλήρους κενῶν φιαλῶν καὶ εἶχεν ἐνώπιόν του τὸ εἰς τὸν οἶνον βεβρεγμένον δίπυρον, τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων του.

Ἡ πεῖνα εἶχε καταντήσῃ ἀφόρητος. . . Ψιττακὸς τοιαύτης ἡλικίας, διότι ἦτο ἤδη ὑπερεκατοντούτης, δὲν ἠδύνετο νὰ ὑποστῇ τὴν δίαιταν τοῦ δόκτορος Τάννερ· ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ πάντα χάριν ὀλίγου ἄρτου ἢ ὀυζίου.

Καὶ ἐσυλλάβει τὴν φράσιν τὴν ὁποῖαν τῷ ἐπέβαλαν νὰ ἐπικυαλάβῃ.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν πυκνὸς καπνὸς ἐπλήρωσε τὸ φυλακεῖον· ὁ ψιττακὸς δὲν εἶδεν ἐν τῇ ὁδῷ τοὺς κοινωνιστὰς προσβληθέντας ὑπὸ τῆς μυδραλιοβόλου καὶ φεύγοντας ἐν ἀταξίᾳ· δὲν εἶδεν ἀξιωματικὸν τοῦ στρατοῦ τῶν Βερσαλλιανῶν ἐπὶ κεφαλῇς στρατιωτῶν πλησιάζοντα εἰς τὸ

παράθυρον καὶ ὑπερπηδήσαντα αὐτό. . . Οὐδὲν τούτων ἐν μόνον ἐνόμισεν, ὅτι ἐπέστρεφον οἱ δῆμοί του καὶ ὅτι θὰ ἔτρωγεν ἂν συγκατετίθετο νὰ φωνάζῃ μετ' αὐτῶν.

Καὶ διὰ τῆς δξείας φωνῆς του ἀνέκραξε δις, Ζήτω ἡ Κοινότης.

Βροχὴ σφαιρῶν ἐρρίφθη εἰς τὸ φυλακεῖον καὶ ὁ δυστυχὴς ὑπερωκεάνσιος ψιττακὸς ἔπεσε θύμα τῆς πείνης καὶ τῆς κοινότητος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταβαῖο
καὶ θιμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν καὶ τὸ γένοιτο.
Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. § 360.

Κατὰ πόσον αἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ διαφόρους ἄλλους τῆς Ἀνατολῆς τόπους εὐρισκόμεναι χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ μέχρι πρό τινων δεκάετηρίδων ἦσαν παρελημμέναι, ἀποδεικνύει ἡ σμικρότης τοῦ χώρου, ὃν αὐταὶ κατέχουσιν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Boeckh καταρτισθείσῃ τῶν χριστιανικῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν συλλογῇ (Corpus Inscriptionum Graecarum 1334 - 1862). Ἐπ' ἐσχάτων ὁμοῦ καὶ αἱ εἰς τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους περίδον ἀνήκουσαι ἐπιγραφαὶ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν λογίων καὶ κατέστησαν τὸ ἀντικείμενον ἑξεπείνου ἐρεῦνης.

Ἐκ τῶν χριστιανικῶν δὲ τούτων ἑλλην. ἐπιγραφῶν πλείστας ὅσας ἀνεῦρον καὶ ἐδημοσίευσαν διὰ τύπων ὁ τε ἀείδιμος Κ. Πιττάκης ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Σ. Κουμουνούδης. Οὐκ ὀλίγας δὲ ἔφερον εἰς φῶς καὶ ἄλλοι τινὲς εὐρωπαῖοί τε καὶ ἡμεδαποὶ εἰδικρινεῖς θιασῶται καὶ φίλοι τῶν σεμνῶν τούτων λειψάνων ἀποιχομένων χριστιανικῶν γενεῶν.

Φρονοῦμεν, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παρκαδίδῃ τις εἰς λήθην τὸν πατέρα αὐτοῦ χάριν τοῦ πάππου. Ἀμφότεροι πρέπει ἐξ ἴσου νὰ τιμῶνται καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαθείας νὰ θεραπεύωνται. Καὶ ἡ χριστιανικὴ ἐποχὴ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους δέον νὰ ἐρευνᾶται μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας, οἷος καὶ ἡ κλασικὴ τῆς ἑλληνικῆς χώρας περίδος. Καθὼς δὲ ἡ ἐρευνα καὶ ἡ διάσωσις τῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν κλασικὴν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐποχὴν πολλὰ μέχρι τοῦδε διεφώτισε σκοτεινὰ ἀντικείμενα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν βίον καθόλου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οὕτω καὶ ἡ ἀναζήτησις καὶ περιτυναγωγὴ τῶν ἐπιγραφῶν τῆς χρι-